

kládán v pravém slova smyslu za továrnu na výrobu milostných dobrodružství, a vyzval proto p. inženýra, aby šířitele těchto řečí políhal před soud.

O žalobě p. inženýra konalo se již u okresního soudu v Břeclavi několik přelíčeni, avšak žalovani A. H., F. D. a T. H., které zastupuje dr. Otto Štampach, advokát v Břeclavi, nastoupili důkaz pravdy o tom, že p. inženýr skutečně sváděl děvčata sobě svěřená k nedovoleným stykům, a celá řada slyšených děvčat také údaje žalovaných před soudem pod přísahou již potvrdila. Nejzajímavější z výpovědí těchto svědkyní byla výpověď jistě E. P., která vůbec odepřela vypovídat, jelikož prý by jí výpověď byla k hanbě.

Za takového stavu věci navrhl obhájce žalovaných dr. Štampach, aby spisy byly postoupeny státnímu zastupitelství, jelikož je tu silné podezření, že se p. inženýr dopustil zločinu svedení ke smilstvu, kterémužto návrhu okresní soud v Břeclavi také vyhověl, a tak p. inženýr bude dle všeho musiti podniknouti ještě trnitou cestu, aby z celé své aféry vyšel aspoň částečně nepošramocen. O výsledku tohoto trestního případu neopomeneme svým čtenářům referovati.

Včera v pět jsem paní Máňu domů ved'...

„Včera v pět jsem paní Máňu domů ved'“, hřímalo to 18. září v noci Celetnou ulicí, že obyvatelé okolních domů uděšeně otvírali okna, ač jsou zvyklí na pořádné rámosy. Hlahol zpěvu zněl až do Mikulášské třídy tak mohutně, že nadstrážník František Hofbauer, který tam patroloval, vzal nohy na ramena a běžel do Celetné ulice v domnění, že tam zabíjejí při nejmenším celou stolní společnost. A „včera v pět jsem poznal, jak je krásný svět“, zaznívalo mu stále blíž a blíže. U Ovocného trhu dohonil konečně muže, který včera v pět paní Máňu domů ved' — a zastavil jej prudkým uchopením.

„Napomínám vás, abyste tady nehulákal!“ nařizoval úředním tonem.

„Její lásky mocný žár hned prohřál bílý budoár...“, nedal se ve zpěvu vyrušovatí podroušený občan.

„Zaplatíte deset korun pokuty!“ vytahoval strážník blok, chystaje se vyplniti jeden jeho kuponek.

„A dyť to nikomu nepřekáží, pane policajti! Že jo, pánové“, obrátil se k několika zevlounům, těšícím se na legraci. „No, pánové, komu to překáží, ať zvedne ruku! No, viděj, pane policajti, dyť von je každéj rád, když mu tuhle hezkou písničku zazpívám. Podívaj se, u Labutě jí zpívá Kohout každéj den a lidi se tam jen hrnou, a platěj za to vstupný. A voni tady chtěj na mně, abych jim platil já? A to by mně mohli kraje vajs...“

„Zadržte a zaplatte, nebo vás předvedu!“

„Poslouchají, pane policajti, jestli mně nechtěj dohřát, tak mně nechaj zpívat moji písničku a koukaj, ať zmizěj. Byli už někdy v Habrovanech? Viděj, a já jsem se tam narodil. A mordíje, na kluky z Habrovan byl každéj

polícajt krátkej! Tak dou na šest kroků od těla!“

„Já vás zatýkám jménem zákona!“

„A hergott! Takhle na mně? Co pak voni nevědí, že je republika? Že sme samostatnej národ? Nešahaj na mně, ani se mně nedotýkaj, nebo bude zle!“

Strážník ovšem musil svůj úkol provésti a proto vzal zpěvavého muže za rameno, chtěje jej odvésti. Ale ten se nedal. Udeřil strážníka pěstí do prsou a přestal řádití teprve, když cítil na svých zádech pádnou ránu obuškem. Pak teprve, nechávaje se strážníkem strkatí, nastoupil cestu na strážnici, stále si zpívaje písničku „Včera v pět“, kterou občas přerušoval výkřiky: „Ať zhyne československá republika a v ní všichni kluci policajtští!“ Aktivního odporu se už vzdal k nemalé rozmrzelosti zvědavců, kteří sledovali strážníka s pěvcem až ke strážnici a kteří cestou vzrostly na mohutný dav...

Minulý pátek zasedl Rudolf Žoha, 26letý kovosoustružník, na lavici obžalovaných před samosoudcem vrch. radou Svobodou, aby se zodpovídal ze žaloby, kterou na něho pro zločin veřejného násilí dle § 81 tr. z. a pro přestupek urážky úřední osoby dle § 312 tr. z. vznesl státní zástupce Dr. Mareček. Nezapíral, jen se omlouval, že víc pil. Byl v divadélku „Labuť“ a písnička o té paní Máňe ho tak rozdováděla, že si zašel pro představení na pivo a později zapadl do nějaké vinárničky na pár čtvrtek. Máňi tam muziku, chtěl, aby mu tu „paní Máňu“ zahráli, ale pitomci to neuměli, tak odešel a notoval si ji sám po ulici.

Pan vrchní rada Svoboda posuzoval mírně zažalovaný čin. Nadiktoval Žohovi těžký žalář v trvání toliko jednoho měsíce, ale poněvadž Žoha byl již trestán, je rozsudek bezpodmínečný

—ff—

Co zavinila desetinná tečka.

(Okresní soud v Brně.)

Mazánek Nochyzů, Oloušek, smutně mačkal před odpolední kávou hlavu v dlaních. A starostlivá matička oka s něho nespustila. Záškrt, spála, chřipka, zápal — úplný seznam zákeřných dětských nemocí proletěl jí hlavou a jednou mohou již byla na odsokoku pro lékaře. V takových případech váhání může značně uškoditi. Tak ráda by ho, chudáčka, pohladila po tváři, ale bála se, že ji shledá vřelou. — Studený obklad — uvažovala — je výtečný proti zápalu i chřipce, ale což kdyby to byla spála? Ne, sama ničeho nepodnikne, k tomu musí přijít lékař.

„Ježíši!“ vzdychl si chlapec.

„Copak je ti, Olóšku? Kde ti bolí?“

„Ale, maminko...“

„No, co je, bobánku, pověz mamince, aby ti mohla pomoci.“

„Právě si vzpomínám, maminko, na desetinnou tečku...“

„Co je s ní?“

„Zapomněl jsem...“

„Kde?“

„Ve škole.“

„Tedy si tam pro ňu doběhni.“

„Ale, maminko...“